

МОТИВИ към решението по АНД № 810

по описа на С. районен съд за 2020г.

Производството по настоящото дело е по реда на чл.378, ал.1 вр. чл.375 НПК.

Делото е образувано по внесено от Районна прокуратура - С. Постановление с предложение за освобождаване от наказателна отговорност на Л. Н. В., ЕГН*****, за извършено от нея престъпление по чл.227, ал.2 вр. ал.1 НК и налагане на административно наказание „глоба“ по реда на чл.78а НК, затова, че на 30.09.2017г. в гр.Силистра, в качеството и на съсобственик и управител на търговското дружество „Т.“ ООД, ЕИК, със седалище и адрес на управление гр. С., ул.“Ш. п.“ №, в 30-дневен срок от спиране на плащанията (считано от 01.09.2017г. до 30.09.2017г.) по изискуемо парично вземане по ИД № 19150006569/2015г. на ТД НАП-В., офис С., не е поискала от Окръжен съд-С. да открие производство по несъстоятелност.

Прокурорът поддържа предложението и визира, че отговорността на обвиняемата за неизпълнение изискването на посочената в обвинението законова разпоредба е изцяло нейна поради факта, че тя е била управител на търговското дружество. Пледира за минималния размер на наказанието глоба по чл.78а, ал.1 НК.

Обвиняемата В. се явява лично, заявява, че не оспорва написаното от прокурора като визира, че фирмата изцяло е била управлявана от нейния съпруг и колегата му, на които предоставила генерално пълномощно с разрешение да управляват от нейно име. Посочва, че не разбира нищо от техника и семена, като се е доверила изцяло на съпруга си за работата на дружеството и не е имала достъп до електронната и обикновената пощи, не е получавала и съобщения във връзка със задължения дружеството.

Съдът, след запознаване, обсъждане и преценката на изложените в постановлението фактически положения и събраните в досъдебното производство доказателства, въз основа на закона и по вътрешно убеждение, намира за установено следното:

Търговското дружество „Т.“ ООД, ЕИК, със седалище и адрес на управление гр.С., ул.“Ш. п.“ № ..., ет..., ап..., било вписано в Търговския регистър на 28.06.2013г. с първоначално наименование „М. Б.“ ООД, и собственици „И. СС“ ООД и „С.“ ООД, като управител бил И. М. В., ЕГН, Предметът на дейност бил „Търговия на едро с машини и оборудване за селското и горското стопанство и части за тях“. На 02.08.2013г. като управител на търговеца била вписана обв.Л. Н. В., ЕГН *****. За времето от 13.09.2013г. до 30.09.2014г.,15.12.2014г. до 20.07.2018г. ТД било регистрирано по ЗДДС, като след 20.07.2018г. се deregистрирало по посочения закон.

С нотариално заверено генерално и безсрочно пълномощно от 30.05.2016г. управителят Л. В. делегирала широки права на св.М. И. В. (неин съпруг) и на св.И. Й. В. да я представляват в качеството и на управител навсякъде и пред всички държавни и

общински органи, физически и юридически лица и организации, институции и кредитни институции, като подават, подписват и получават всякакви документи, както и да представляват самия търговец – „Т.“ ООД гр.С. в горната насока. Сред тях изрично било посочено и получаването на всякакви документи и да приемат валидни уведомления, съобщения, покани.

На 13.08.2013г. обв.В. упълномощила безсрочно, с нотариална заверка на подписа, св.С. П. – ангажиран като счетоводител към дружеството и по документалното му обслужване, да я представлява като управител пред НАП и всички държавни, съдебни, кредитни и други органи и институции, като изготвя, подписва, подава, получава, всякакви документи от нейно име като управител на дружеството, включително и с електронен подпис.

Св.М. В. бил технически директор на дружеството, а св.И.В. – търговски директор, като те двамата движели и извършвали практически дейността на търговеца във всяко направление. Управителят обв.В. имала достъп само до една банкова сметка, тъй като в конкретната банка имало изискване управителят на търговеца да я открие лично, а не чрез пълномощник, като не е извършвала никаква оперативна дейност във връзка с тази сметка.

Цялостната дейност на дружеството била организирана и водена от двамата свидетели, свързана със закупуване на произвеждани в И. селскостопански машини от И., доставяни директно на купувача в Б. от „Т.“ ООД чрез заявка, поради което търговецът не е имал склад или база, а сервисната дейност се извършвала със сервисни автомобили – л.а. „Форд“ с рег. № СС1192 МС със застрахователна стойност 5500 лева и л.а. „Лексус“ с рег. № СС0555 МС със застрахователна стойност 9000 лева. Със смяната на собственика на италианската фирма „М.“, с която св.В. и св.В. – като представляващи българското дружество, работели, прекратила отношенията си с последното и това в основна степен довело до спиране дейността на търговеца в края на 2017г.

През 2015г. от името на същия била декларирана печалба в размер 9 470.91 лева и дължим корпоративен данък в размер 947.09 лева, за 2016г. – печалба в размер 158.15 лева при данък 15.82 лева, за 2017г. била декларирана загуба в размер на 39 856, 26 лева, през 2018г. – печалба в размер 10 416.30 лева, която била отнесена за приспадане на данъчни загуби. От представените от дружеството справки-декларации по ЗДДС се установява, че от месец април 2018г. не са били извършвани покупки и продажби, като последвало подаване на нулеви декларации, тъй като дейността спряла.

През 2015г. в НАП било образувано изпълнително дело № 19150006569/2015г. срещу „Т.“ ООД за публични задължения, които към 14.07.2020 г. възлизат в общ размер на 227 185.82 лева, формирани от имуществени санкции и задължения за периода 01.10.2013г. – 30.04.2018г. и ревизионен акт № Р-03001916006063-091-001/14.12.2016г. В хода на изпълнителното дело са били изпращани съобщения за доброволно изпълнение, наложени запори върху банковите сметки и МПС-та, като последните са били продадени на публична продажба. Установено било, че дружеството няма други налични активи, вкл. и по банковите сметки, и последното погасяване на задължение към НАП е било на 01.09.2017г. в размер 5000 лева.

От заключението на съдебно-счетоводна експертиза се установява, че

последното плащане е на 01.09.2017г. чрез банков превод от „Алианц банк България“ АД, след която дата плащанията са спрели. Обв.Л. В., в качеството и на управител, не подала заявление до Окръжен съд - С. за откриване на производство по несъстоятелност на ТД „Т.“ ООД, тридесет дни след спиране на плащанията, като св.С. П. бил наясно, че следва да се подаде такова, но „никой от фирмата не се свързал с него за това“.

Фактите по настоящия случай са изяснени въз основа на събраните по ДП № 1886 ЗМ-126/2020г. по описа на ОДМВР-С. доказателства – от показанията на св.М. В., св.И. В., св.С. П., които еднопосочно очертават, че дружеството е изпаднало в състояние на неплатежоспособност, и ангажираността за разсрочване и изплащане на задълженията към НАП е била пряко носена и реализирана от св.В. и св.В., което кореспондира с обясненията на обвиняемата в тази насока, от писмените доказателства и заключението на съдебно-счетоводната експертиза.

По безспорен начин е установено, че търговското дружество „Т.“ ООД, след определен период на активна дейност е изпаднало в обективно състояние на неплатежоспособност, като заключението на назначената съдебно-счетоводна експертиза фиксира, че тя е настъпила към дата 01.09.2017 г. Търговецът е спрял плащанията си основно към НАП, като не е имал задължения към други доставчици или други кредитори.

От обективна страна съставомерността на деянието по чл.227, ал.2 НК е налице, тъй като обвиняемата има качеството на управител на търговско дружество, налице е изискуемо и ликвидно парично задължение, по което плащането е спряло и което търговецът не може да изпълни. Състоянието на неплатежоспособност е било трайно, не се е дължало на временни затруднения, очертано по категоричен начин от заключението на съдебно-счетоводната експертиза по делото, и в 30-дневен срок от 01.09.2017г. обвиняемата не е уведомила съда за това.

За да се дири отговорност на посоченото в чл.227б, ал.2 НК лице, което управлява или представлява съответния търговец, се изисква освен обективната даденост на състава на престъплението, да е доказана и неговата субективна страна. В теорията и практиката е възприето, че за да бъде осъществен състава на това престъпление е необходимо посоченото в чл.227, ал.2 НК лице да е действало при условията на пряк умисъл, а именно да е имало изградени представи и респ. да е осъзнавало, че търговецът е в обективна невъзможност да изпълни своето публично правно задължение и при това знание да е бездействало досежно подаване на искането до съда. Тъй като всеки случай е специфичен сам по себе си, следва умисълът на дееца да се извлича от конкретните факти по делото.

В настоящият случай съдът приема за категорично доказано, след като е била вписана официално като управител в Търговския регистър, обв. В. не е осъществявала каквато и да е практическа заетост във връзка с реализиране дейността на дружеството, нито е била информирана досежно финансовото състояние на дружеството. Видно от подписаните от нея пълномощни на счетоводителя – св.С. П. и на лицата И. В. и М. В., им е предоставила неограничена представителна власт, като изрично във всяко от тези пълномощни е визирала да я представляват качеството и на управител, редом с това да представляват и търговеца. Известно е, че упълномощаването по същността си представлява едностранна правна сделка, от която възникват единствено и само права

за упълномощения. При отчитане на житейския фактор, че обвиняемата няма нарочни юридически познания, или поне не са налице данни на същата да е било разяснено, че дори натоварвайки с визираните права упълномощените лица, това не отменя представителната и функция на официално представляващ търговеца, в представите на същата се е изградило едно устойчиво приемане, че тези двама души са отговорни за цялостната дейност на представляваното от нея дружество. При съпоставяне на нейните обяснения с показанията на посочените трима свидетели, по категоричен и несъмнен начин се изяснява, че до нейно знание не е била свеждана информация за трудностите в работата на дружеството. Св.П. подчертава, че основно е контактувал със св.В. и св.В., като почти не е общувал с обв.В.. Показанията на св.В. са в същата насока и са последователни досежно факта, че обвиняемата не е знаела, че фирмата има задължения, и то само към НАП, като не е била уведомявана и затова обстоятелство. Тези показания кореспондират изцяло и с писмените доказателства по случая - нито едно от съобщенията, отправени от ТД на НАП, не е достигало до нея, видно от съдържащите се от л.29 до л.86 от досъдебното производство документи. Всички известия за присъединяване на държавата като взискател по вземанията, за налаганите запори върху леките автомобили, банковите сметки и ценни книжа на дружеството, макар адресирани до нея, са достигали до знание единствено и само на св.М. В. и св.И. В.. Това по ясен начин фиксира, че обвиняемата не е била информирана за влошеното икономическо състояние на дружеството и спиране на плащанията, което опровергава показанията на св.В. в частта им, че на обв.В. са били връчвани такива съобщения, и който свидетел подчертава, че основно той е ходил на срещите с НАП.

Прави впечатление, че прокурорът, изготвил и внесъл постановлението, никъде не е конкретизирал кои са ония фактори, които фиксират по ясен начин знанието на обв.В., че дружеството не е в състояние вече да извършва плащанията, които се следват. В случая самият прокурор посочва в множествено число, че „страните“ са били надлежно уведомени за задълженията, като няколкократно се подчертава, че И. В. и М. В. са били тези, които са осъществявали пряката дейност на дружеството в нейната цялост – фактически и документално.

Принцип в правото наказателното право е, че за да бъде признато за виновно едно лице, неговата вина трябва да е доказана по категоричен и несъмнен начин. След като присъдата не може да почива на предположения, то и съставомерните обстоятелства във всеки едни случай, вкл. и за престъплението по чл.227, ал.2 НК, следва да бъдат установени по несъмнен начин. Събраните доказателства не очертават обвиняемата да е била наясно с обстоятелството, че срещу дружеството, на което е управител, са предприети действия по събиране на невнесени към държавния бюджет публични вземания и знаейки това да е бездействала като не е подала искане до съда за откриване на производство по несъстоятелност. Конкретните установени по делото фактически положения не разкриват обективен критерий, от който да се извлича умисъла на обвиняемата. Предвид това вмененото на обв. В. деяние се явява несъставомерно от субективна страна и същата не следва да носи предложената от прокурора административно-наказателна отговорност по реда на чл.78а, ал.1 НК, поради което съдът я оправда по обвинението за извършено престъпление по чл.227, ал.2 вр. ал.1 НК.

Мотивиран от изложеното, съдът постанови решението си.

РАЙОНЕН СЪДИЯ: